ANEXĂ: SCRISOARE DIN TÜBINGEN

Tübingen, 29 febr. 1992

Iubite domnule Irimia,

Ştirea cu doctoratul honoris causa m-a bucurat nespus şi mă bucură încă, deşi aceste titluri, care, de o seamă de vreme încoace, îmi plouă de peste tot, au început să fie aproape o rutină. Cel de la Iaşi e al doisprezecilea. Dar, pentru mine, e mai presus de toate celelalte tocmai pentru că e de la Iaşi. Eu am umblat pe la multe universităţi celebre, învăţînd ce se putea ori predînd ce puteam, dar totuşi Universitatea din Iaşi, prima mea universitate, deşi am studiat acolo numai un an, a rămas într-un fel tot timpul universitatea **mea** (subl. E.C.). Ori, poate eu am rămas tot timpul studentul de un an de la Iaşi, acel student sărac, jerpelit şi rupt în coate, dar cu mari năzuinţi, care, în 1939, venit din „fundul Basarabiei", cum se zicea pe atunci, şi ca un ţăran ce se afla, se apropia cu sfială de templul ştiinţei şi de atîţia maeştri care, pentru el, urmau să rămînă toţi mari şi neasemuiţi. Tocmai de aceea vă sînt profund recunoscător Dv. şi tuturor colegilor – care, cînd s-a putut, şi-au adus aminte de mine şi au hotărît că se cuvenea să-mi facă şi mie, înstrăinatului, un locşor în tagma lor şi să mă facă din nou ieşean. Păcat numai că s-a putut atît de tîrziu şi că atîtea universităţi străine le-au luat-o înainte. Dar ce să facem? Nu e omul peste vremi.

Eugeniu Coşeriu

BDD-B239-19 © 2009 Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.58 (2026-11-16 17:12:32 UTC)